

KS. DOLATOWSKI STANISŁAW (1883-1946)

Urodził się 14 kwietnia 1883 roku w Strzelcach Małych w powiecie gostyńskim. Był synem Jana, właściciela gospodarstwa rolnego, i Franciszki z domu Szyberna. Uczył się najpierw w miejscowej szkole wiejskiej, a następnie w gimnazjum gnieźnieńskim, gdzie w 1904 roku zdał maturę. Studia seminaryjne odbył w Poznaniu i w Gnieźnie. Święcenia kapłańskie przyjął 8 lutego 1908 roku.

Pracę duszpasterską rozpoczął 1 kwietnia 1908 roku jako wikary w Buku. Natychmiast włączył się w nurt spraw społecznych. Był wicepatronem tamtejszego Katolickiego Towarzystwa Robotników Polskich, uczestniczył w zebraniach patronów tej organizacji organizowanych w poznańskim Bazarze (m.in. XII Zjazd 7 listopada 1910 roku). Od 21 stycznia 1913 roku przez 33 kolejne lata był proboszczem w Psarskiem wraz z Zajączkowem (dekanat lwówecki), gdzie był ceniony jako troskliwy kapłan i działacz społeczny. Działał w Towarzystwie Czytelni Ludowych. W 1913 roku założył w Psarskiem bibliotekę, z której w pierwszym roku działalności korzystało 60 czytelników, i pełnił obowiązki bibliotekarza. Jako członek komitetu TCL na okręg pniewski (szamotulski-południowy) współpracował z niezwykle zasłużonym propagatorem czytelnictwa ks. Antonim Ludwiczakiem. Był delegatem na V Sejmik Oświatowy TCL w Poznaniu (24-25 listopada 1913 roku). Brał udział w polskim wiecu wyborczym w Pniewach (1 maja 1913 roku), jednak szerszej działalności w tym zakresie nie rozwinął. W 1915 roku zbierał składki na rzecz Komitetu pomocy ludności w Królestwie.

Zaangażował się aktywnie w działalność organizacyjną na rzecz powstania wielkopolskiego, podobnie jak większość duchowieństwa powiatu szamotulskiego. W odrodzonej Polsce był kapłanem powiatowym Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”, kierował kółkiem rolniczym w Psarskiem (w 1926 roku liczyło 16 członków). Aktywnie działał w Towarzystwie Chórów Kościelnych, wielokrotnie pełnił obowiązki sędziego na konkursach śpiewaczych.

Po wybuchu II wojny światowej duszpasterzował w parafii do chwili aresztowania, które nastąpiło 6 października 1941 roku. Po zwolnieniu przydzielony został do parafii Otorowo i od listopada był drugim polskim kapłanem na powiat szamotulski dla 7 parafii (m.in. Biezdrowo, Pniewy, Wronki). Często omijał zakazy okupacyjne dotyczące ograniczenia sprawowania funkcji duszpasterskich, wspierał ubogich i potrzebujących, wysyłał paczki kapłanom więzionym w obozach koncentracyjnych. Po wyzwoleniu, 25 stycznia 1945 roku ponownie objął obowiązki proboszcza parafii Psarskie, gdzie zmarł 21 grudnia 1946 roku na skutek przeżyć i warunków okupacyjnych.